

הצטרפות הצהרונאים

סקטיקה ונשק

קפאון בנשק - סיגור בטקטיקה

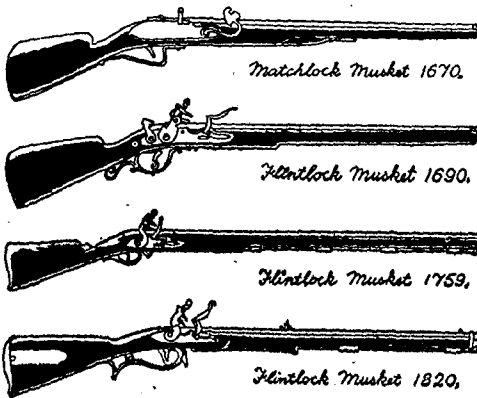
ואשר לצד הטקטיקה המקצועי: „נפוליון סקס כי הטקטיקה משתנה מדי עשר שנים. בחיל-הרגלים, במיוחד, משתנה הטקטיקה — עם שינוי החל בכלי-הזין, וכלי-הזין — עם השינוי בטקטיקה. לפיכך יש לחדש כל כלי-זין מדי תקופה של עשר שנים, או מדי תקופה קצרה מזה”. אכן, לעומת אידיאל זה, שאליו נלווה בזמננו ההכרח להוסיף סוגי-נשק מתחדשים מדי פעם, מעיר המחבר, כי „רק כלי-נשק מעטים הוחלפו בקצב מהיר כזה בשירות הבריטי”. הדוגמה הקיצונית היא מכהי „מכסים”, אשר, תוך שינויים קטנים, קיימה את מעמדה למעלה מיובל שנים, שהיא תקופת חייהם של חמשה מלכים בריטיים. המחבר מבסס את עצמתה של הממלכה המאוחדת לימי השלום על סך-הכל של 250.000 אנשי-צבא, לפי „ההערכה הצנועה”, בחיל הרגלים הבריטי. בדומיניונים, בצבא הטרנטוריאלי, וב„צבא-הצי” („מרינס”). הוא קובע מינימום של 300 לאי-החזקת איש לשנה — הוא אומר: סה”כ של 750 מיליון יירות לעשר שנים. וכאן הסכום עצמו — הוא קובע ליונם של הרגלים באותן עשר השנים, דהיינו, עוד 75 מיליון לשנה. לפי הצעתו נכון יותר יהיה

עם תום מלחמת העולם התיצבה בפני כל צבאות העולם הבעיה הכפולה של זיונם: א) עיצוב הזיון על יסוד מיצוי לקח המלחמה; ב) החישוב הכלכלי והחישוב התכונות הטכניות — לקראת התמורות הפרי-דיות ההכרחיות הצפויות למערכת הנשק. על בעיות אלה עומד הלויט-קול. בלאקאר, בחוברת מאי, 1947, של „ג'ורנל מכון השיירות המאוחד המלכותי” (ברשימתו „זיונו” מחדש של חיל הרגלים); הוא מעיר כמה הערות רבות-עניין בענייני טקטיקה ונשק. אכן, לא בכל הערותיו כלולות אמיתות מוחלטות; וכדוגמה לכך השמש ההערה: „כל חייל-רגלי מכיר בעובדה הבלתי מעורערת כי אין ערכו (או מחירו) של החייל אלא כערך (או מחיר) כלי-נשקו”.

מעניין מאד הזיון הכלכלי: „כל חייל-פרט עולה עתה למשלים-המסים שלנו סכום המתקרב ל-400 לא”י לשנה, לאתר שכוללים בחשבון את חלק משפחתו בתמיכות ממשל-תיות להחלת צרכיה-מוזון, לריפוי-הינם ול-לימוד-הינם” (ויש לזכור, כי בשל מחיריה-מחיה המנופחים שבארץ-ישראל — לעומת בריטניה — מצטרפים סעיפים אלה כאן לסכומים גדולים עוד יותר).

קיי־הקנה. ובדומה לכך היתה השמדת חיל־
 המשלוח של גייסות בריטיים ובגנאלים ב־
 1839 על־ידי האפגאנים, שהיו מווינים ברובם
 בעל־סלילים מול רובים חלקי־קנה. לער
 מת תבוסות אלה מצטט הוא את מעשי־הע
 לילה של הבטליונים של מארלבורו (ברא־
 שית המאה הי"ח. נגד צרפת, במלחמת־הירר
 שה־הספרדית) שהיו מווינים זיון יעיל: המ־
 ושקאט החדש של ברוק, שאפשר היה לירות
 בו מבלי לפרוק מעליו את הכידון החדש

להשתמש בסכום השנתי הזה להחלפה מוח־
 לטת של הנשק המתישן בנשק מתחדש מא־
 שר לשיפורים של כלי נשק מן ה־
 דוגמאות המצוייות בשימוש, ונימוקיו עמו —
 הן מבחינת עוצם הסכום הנדרש והן מבחינת
 המגמה הנ"ל בשימוש: „לפי שעל הקו־
 רא לזכור, כי אבדן שליטתה של הקיסרות
 הבריטית באמריקה הצפונית אירע לאחר ש־
 אנשי־המושבות השתמשו ברובים־סלילי־
 י. מ. בעוד שהבריטים נוקקו לקני היריה חל־

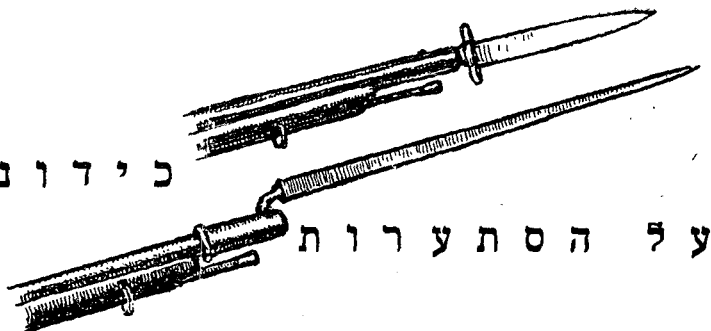
1. מאחרוני מושקאטי־הפ־
 תילה (1670). צאצאו של ה־
 ארקבוס מן המאה ה"ז. בצד
 בעלי המושקאטים לחמו רגלים
 נושאי חנית.
2. מושקאט־צור (1690).
 יריתו תלויה פחות משל קו־
 דמו במזג־האוויר.
3. מושקאט־צור (1759).
 קל מקודמו — ומאפשר דיוק
 יתר של כידון. מותאם להרכבת
 כידון. מתחת ללוע —
 חוטר־הפלדה.
4. מושקאט־צור (1820).
 קצב אש עלה על זה של קו־
 דמו.

לותיו של חוטר־הפלדה (מהירות־האש),
 אך גם אלו של רובה־בייקר, הסלילי, שהיה
 ביסודה של „הדיביזיה־הקלה“ הנודעת. ולא
 נתקרה דעת המתבר עד שסיכום: „קיצורו
 של דבר, כמעט תמיד „נעשתה“ היסטוריה
 כשמכשיר זין רגלים מסוים הצטיין ביעילן
 חו“. ועוד: „אין לך מחיר שיהיה גבוה מדי
 כמחיר שמשלמת אומה לצורך המשק־ק־
 ומה: ואין אומה שתוסיף להתקיים בלא חיל
 רגלים רב עצמה.“

שהורכב בקצהו; או הנצחונות של אמצע
 המאה הי"ח, דאטינגאן ומינדן (בגרמניה,
 נגד הצרפתים) קויבק (עם כיבוש קנדה), של
 פלאטי (ראשית כיבוש הודו), שעה שהודות
 לתבונת המצביאים צויד הרגלי הבריטי
 בחוטר־הפלדה! המצאת גנרל פרוסי, הנסיך
 ליאופולד מאנהאלט־דאסאו. „וכך נמשך ה־
 סיפור, עד למלחמה נגד נפוליון בספרד (סד־
 רת נצחונותיו הבלתי־פוסקים של וואלינגטון,
 קשר לה עם הגאניוס הטקטי, שניצל את מע־

(1) חוטר ramrod ברוסית, באנגלית — דהיינו, חוטר לניקוי
 הקנה, שנסתייעו בו בימי הרובים הנטענים דרך הלוע גם לדחיפת הכדור לעומק הקנה;
 משהונג חוטר־פלדה זורו בהרבה תהליך הטעינה — המער.

כ י ד ו נ י ם

על הסתערות

מעל דפי ירחון „חיל הרגלים“ של צבא ארה״ב נטוש זה יותר משנה ויכוח ער בענין השמוש בכידון בתקופת הנשק האבטומטי. ראשיתו של הויכוח הובא בשעתו ב„מערכות“ חוברת ל' (הרשימה „החלף יומה של הסתערות כידונים?“ במדור העתונות הצבאית). משעה שנתעורר הויכוח לא פסק. במדור „מכתבים למערכת“ שבאותו ירחון מופיעות פעם בפעם רשימותיהם של חיילים וקצינים מנוסי־קרב, הבאים לתרום לבידור זה את תרומת נסיונם. שלושת המכתבים המובאים בזה לוקטו כולם מחוברת אפריל של „ירחון הרגלים“.

הדביזיה ה־4 נתקלתי בדוגמא בולטת של קרב פנים־אל־פנים בכידונים. הדבר כלול בציטטה המצורפת להודעה על הענקת מדליה:

„לויט־קול ג'ורג' מאברי, פקד על בטליון חיל־רגלים בשעת התקפה שנערכה דרך ה־ יער ההורטוגני, (בגרמניה) ב־20 בנובמבר 1944. בשלבי הסתערות הראשונים נעצרו היחידות של גדודו על־ידי שדה מוקשים, ואש איבת כבדה שללה את יכולת תנועה. בהתקדמו יחידי לתוך האזור הממוקש פילס קול מאברי דרך מעבר בטוחה. אחר־כך הינחה את ההתקפה, בצעדו לפני תלוציו ה־ קדומניים, עד שבתקל במכשול חיל קונ־ צרטינה נפתח, זרוע פחי יוקשים. בעזרת תלוציו ניתק את חוטי המכשולים מפעילי המוקשים, פרק את חומרי־הנפץ ופילס נתיב דרך התיל. כשעבר מבעד לפריצה הבחין בשלושה מאנשי־האויב במחפורת־שועל, ולכד אותה באיום בחודו של כידון. בחתרו בעוז והתמדה קדימה, הדריך את המסתערים על

שמתי לבי לעובדה שבמדור „המכתבים ל־ מערכת“ נתעוררה פלוגתא בענין השימוש בכידונים. ביחידות רבות נוהגים להצהיר, הצהרה שאיננה מחוורת כל־צרכה: „הסתערנו כרובים מכודנים“. אך רוצה אני לשאול שא־ לה פשוטה זו: היש מי שיקום ויאמר כי בעצמו היה עד ראה להסתערות כידונים? בהזדמנויות שונות שימשתי כמפקד מח־ לקת־סער בהתקפת לילה, הנרשמת בארכיונו הרשמי של מיניסטריון המלחמה בשם „הס־ תעורת כידונים“, הגם שמעודי לא ראיתי אדם שנדקר ע״י כידון. אמנם כן, תקפנו כשרובינו מכודנים, אלא שעצם הלחימה וה־ הריגה נעשו באש מקלע־טומי, באשם של רובים וברימונייר. טרם נודמן לי אדם אשר יעיד כי ראה קרב כידונים במו־עיניו.

מ'ג'ורג' דוד י. מלוטא.

אנב פשוט אחר תומר למאמר על „אגודת

דים השונים מאלה של הסתערות-לילה. ל-
 הלן ציטטה מתוך „הקובע האפור” — ספר
 תולדות קרבותיו של רגימנט הרגלים המאה
 עשרים ואחד, בדיביזיית הרגלים השמינית.
 המשימה שהוטלה היתה — חיסולו של „כיס”
 ההתנגדות בדינארד ובסט-מאלו בצרפת.
 הזמן: שעה 13.30, 12 באוגוסט 1944.

„קפיטן ארתור וו. קייזר עמד בראש ה-
 הסתערות של כוחות הבטליון השני על
 מערכת קו העמדות המבוצר של האויב.

בצעדו הרחוק לפני אנשיו הוביל קפיטן
 קייזר את פלוגתו בגבורה דרך-שדות-מוק-
 שים נגד בני-אדם, סובכי תיל דוקרני, מח-
 סומים בפני טנקים ואשן הלוחכת של מכר
 גות-יריה, שניתכה מתוך תיבות-שדה ובוט-
 קרים. פטרולים שנשלחו ע”י יחידות שכנות
 חדרו לערפה של מגמת הבטליון וע”י כך
 הוגבלה האש שלו לאש הנשק הקל ורימוני
 יד בלבד.

„כשנכנסה יחידתו לטווח של הסתערות,
 פרץ קפיטן קייזר בראש חיליו קדימה כדי
 לפתוח בקרב כידונים ורימונים. בהתכתשות
 מרה, שנערכה פנים אל פנים, נשבו 20 גר-
 מנים ולאויב נגרמו אבידות כבדות.”

היה זה באמת אגוז קשה לפיצות. וקפיטן
 קייזר זכה — לאחר מותו — ב”כוכב-הכסף”
 על פעולתו.

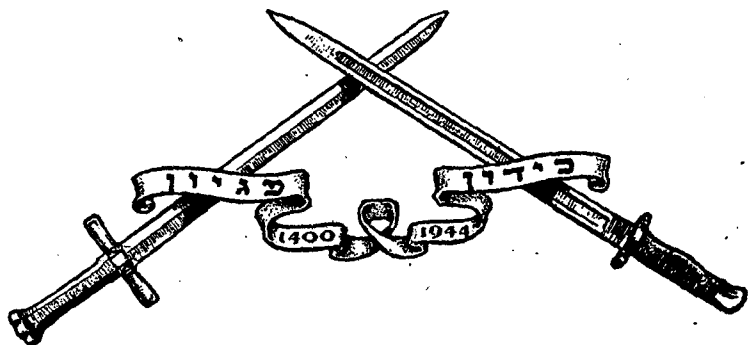
קול. וו. נ. קינטנר, אוהיו

שלושה בונקרים עשויים קורות, אשר שימשו
 קנים לנשק אבטומטי ואישם ערוכה היתה
 לסיוע גומלין. בחפזו בראש אנשיו במעלה-
 הר, נתברר כי הבונקר הראשון היה
 מופקר. בהתקדמו לקראת הבונקר השני, הגי-
 חו מתוכו, במפתיע, תשעה גרמנים ופרצו
 עליו. בהשתמשו בכת הרובה הכריע את אחד
 הגרמנים ארצה וביתק את השני עוד לפני
 שחלוציו הגיעו לעזרתו, וככוחות משותפים
 התגברו על הגרמנים בקרב פנים-אל-פנים.
 בלווית אנשיו הסתער על הבונקר השלישי,
 תחת אש ישירה של נשק קל, והבקיע ל-
 עצמו דרך אל תוך הביצורים, וגרש ששה
 גרמנים ע”י איום בחרוז של כידון. לאחר ש-
 נתבסס באיזור זה, ניהל קול, מאברי את
 הבטליון שלו עוד 300 יארד דרך כיברת-
 ארץ שטופח-אש אויב וכבש כיפה שעליה
 הקים עמדת הגנה אשר שלטה באשה על שני
 אנפי האויב. הודות לכך ניתן לרגימנט
 שלו „מאחו יציב בשעת ההתקרבות לשפלת
 קל”.

קול. ג. פ. ג'ונסון, ניו-יורק.

...

בחוברתכם מחודש ינואר 1947 נתקלתי
 בבקשה להביא בפני הקוראים פרטים רבים
 יותר על השימוש ברובים מכודנים בתפקי-

פניה החדשות של פלוגה רובאית בצנא ארה"ב

שים כ"א, וכן חצי-מחלקה של, תותחי איך רתע" קלים בני 57 מ"מ, המורכבת גם היא שלוש כיתות כנ"ל. כל חצי-מחלקה נמצאת בפיקודו של סרג'נט-מטה.

...

פרשה בפני עצמה הנה פלוגת הנשק ה כ ב ד, אף על פי שמעתה לא תהיה לה אלא מחלקה אחת של מכוונות-יריה, נתחזקה פלוגה זו בעצמת אשה הכוללת. תחת מחלקת מכ"י שניה תבוא מעתה מחלקת, תותחי-איך-רתע" בני 75 מ"מ, ואלו מחלקת המרגמות בנות 81 מ"מ תפסיד מעתה שתיים ממרגמותיה. במחלקת המכ"י תהיינה שתי חצי-מחלקות, בעלות שתי כיתות (בנות שמונה אנשים) כל אחת. בהתאם לנוהג שהיה רווח בריב פלוגות הנשק הכבד בימי המלחמה, תהיינה לכל כיתה הן מכ"י-כבדה (המקוררת במים) והן מכ"י קלה: — המכ"י הכבדה מיועדת למצבים יציבים, שבהם נדרש מכסימום של עצמת אש, ואלו המכ"י הקלה למצבים הר משתנים במהירות, אשר בהם אין יכולתו של כלי-היריה הכבד יותר, המקורר במים, לנוע במהירות הדרושה. לכיתה-המטה של מחלקת המכ"י יהיו שני מסילי-רקיטות.

מחלקת המרגמות בנות 81 המ"מ תכיל שתי חצי-מחלקה בנות שתי כיתות (בכקום שלוש קורם). לכיתה-המטה של מחלקת המרגמות יהיו שני מסילי רקיטות ושלוש מכשירי אלוווט מיטלטלין.

מחלקת, תותחי איך-רתע" בני 75 המ"מ — ארטילרית רגלים אמיתית, שכושר פגיעתה דומה לזו של ארטילרית-שדה עד כה, ואלו טילטולה קל אף לרגלי — תכיל שתי חצי-מחלקה, בנות שני כלי-יריה כל אחת. במקום לפרק כל חצי-מחלקה ל-2 כיתות חד-תותחיות, העדיפו כי הסרג'נט, מפקד חצי-המחלקה, יפקד על שני כלי-היריה גם יחד, כשקורטורל יופקד על כל אחד מהם. למחלקת קה יהיו גם מכונית בת טון וחצי, ורכב-גרר אחד לכל תותח, ומכשירי-אלוווט-מיטלטלין. למטה המחלקה.

על יסוד לקח שנות המלחמה עיבד הצנא האמריקאי מבנה חדש לדיביזיות-הרג" לים ולכל היחידות הנכללות בתוכה. להלן ניתח הציון למבנה החדש של הפלוגה הרובאית, במסגרתו של בטליון-הרגלים החדש.

מגמת השינויים היתה, להגביר במידה רבה את עצמת-האש, כושר-המחק, הגמישות וכושר-התמרון, תוך גידול מועט בלבד בכוח-האדם של הדיביזיה, על סוגי-החיל השונים הנספחים עליה, ואלו יחידות-היסוד הקטנות שבדיביזיה אף תחת סוכנה מעתה בכוח-האדם המוקצה עבורן. הפלוגה הרובאית החדשה, כמותה כישנה, תכיל שלוש מחלקות רובאיות, מחלקת נשק-מסייע ומחלקת מטה, המחלקה הרובאית תורכב משלוש כיתות רובאיות, ש" מספר אנשיהן צומצם מתריסר בכל כיתה ל-9 בכ"א. לקח זירות המלחמה הוכיח, כי תשעה אנשים הם, בערך, המכסימום שמ"פקד הכיתה הבינוני מסוגל לנצח עליהם ביעילות בשעת-קרב. המ"כ הוא סרג'נט, מוזין ברובה; המ"כ נעזר על-ידי קורטורל, המוזין אף הוא ברובה; בכיתה עוד חמשה רובאים, (לאחד מהם מדוכה); וכן קורטורל-מקלען (עם מקלע-בראווינג) ועוזרו המוזין ברובה, כבסיס-האש" לשלוש הכיתות הרובאיות יש לה למחלקה כיתת נשק-מסייע בת 9 אנשים אף היא, מוזינת במכ"י קלה (דהיינו, מכ"י פנית בקיורר אירי) ומסיל רקיטות בקוטר 3.5 אינצש.

מספר האנשים בכל מחלקה שווה בערך למספרם במחלקת הרגלים בימי המלחמה. אך הבדל חשוב חל בעצמת-האש של המחלקה החדשה, שהוגברה עתה לאין שיעור על-ידי הכנסת מכ"י קלה לכל מחלקה וב-אזוקה לכל כיתה רובאית.

כתומכת במחלקות הרובאיות תימצא בפלוגה מחלקת הנשק המסייע, אשר בה חלו תמורות רבות. מעתה תכיל חצי-מחלקה של מרגמות בנות 60 מ"מ, חצי-מחלקת לקה המורכבת משלוש כיתות בנות 5 אנ-

10 קצינים ו-98 סמלים וטוראים. בסה"כ בבטליון: — 33 קצינים, 838 סמלים וטוראים. המענין ביותר שבנתונים הנ"ל הוא התגברות העצומה ליכולת יחידות-הרגלים ה"זעירות והבינוניות לפתרון עצמאי של בעיות קרב עקב הגידול המכריע באמצעי-האש ה"אבטומטיים והארטילריים-למחצה אשר להן. אך נתונים אלה על התמורות שבפלוגה ובבטליון אינם נותנים עדיין את המושג המלא על כוח-האש האדיר הטמון מעתה בדיביזיה האמריקאית המוצעת. אפשר כי ינתן אצלנו ציון כולל לכך בהודמנות נוספת.

את הרכבו של הבטליון משלימה פלוגת-המטה הבטליונית. זו תפסיד מעתה את המחלקה האנטי-טנקית שהייתה לה עד כה — באשר תחתיה באה תגבורת אמצעי-האש למחלקות ולפלוגות הרובאיות, אך מ"אידך גיסא, יוכנסו הטנקים לתוך מסגרת רגימנט-הרגלים (המורכב שלושה בטליונים). מספרי אנשי בטליון-הרגלים לפי-היחידות הוא כדלקמן: בכל אחת משלוש הפלוגות הרובאיות יהיו 6 קצינים, ו-198 סמלים וטוראים. בפלוגת הנשק הכבד — 5 קצינים ו-146 סמלים וטוראים. בפלוגת המטה -

הצעה לכיתה מקלעית

(מכתב ל"ירחון חיל הרגלים" בארה"ב)

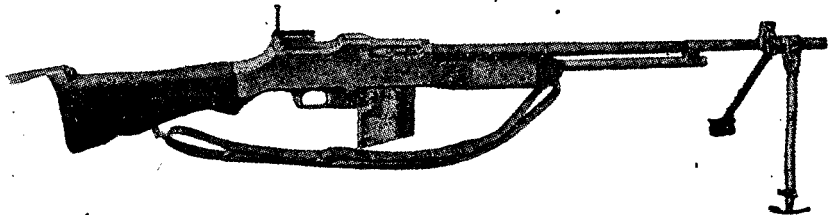
"גרנד" ונשא אבנט נוסף של מלאים טעורים לשימוש המקלע. החלוקה לשלושה צוותות ומפקד כיתה נתנה לנו יכולת תמרון רבה ביותר, ועצמת אש העולה על זו של כיתה רגילה. לעתים תכופות השתמשנו בכיתה זו במידה גדולה של הצלחה בפטורליס-סיוור ליליים; ובהודמנות אחת אף הכנענו עמדת פיקוח של אש ארטילריה אויבת, שיושביה היו בטוחים כי מחלקה שלמה יורה עליהם.

אינני סבור שיש לבנות מחלקה משלוש כתות-שביעיה סדירות כאלה, אלא אם כן תהיינה ארבע או חמש מחלקות כאלו בפלוגה. ואולם יש לציין את יעילותה כיחידת קרב, בלחץ אבידותיה הנורמליות של כיתה תקינה. גם אני, כרבים מבין אנשי חיל-הרגלים, מאמין כי מקלע הבראונינג הוא נשק הקרקע הטוב ביותר של היחידה הזעירה. כל חייל-רגיל, ולא רק איש המקלע, צריך לדעת להפעילו, להכיר את תכונותיו ולהעריכו כראוי.

במרוצת הקרבות באירופה נפצתי ונפ"סלתי לשירות-קבע. מטעם זה שוב לא אוכל מן-הסתם, לחזור לשירות לעולם, אך באמר צעותו של ירחון הרגלים המשכתי לעקוב אחר התמורות שחלו בחיל-הרגלים, ומאחר שאחיה מעונין בעתידו כל ימי רוצני להעלות כאן, על הגייר, רעיון אחד על כיתה מקלעית שבה השתמשנו בהצלחה מרובה בשעת הקרבות.

מחמת רבוי אבידות-הקרב נחלש כוח פעולתה של הכיתה הרובאית, המונה תריסר אנשים, במידה ניכרת. מטעם זה היתה גם יעילותן של המחלקות פוחתת לעתים תכופות, לרגל אבדנה של כיתה-הרוזב.

בשעת הקרב על סארבורג שבצרפת, כשנעשיתי מפקד כיתה פעיל, נתנו לי ששה חיילים (שאך זה הגיעו לחזית), ליצירת כיתה-מינימום. השגנו עוד שני מקלעי ברארנינג, נוסף על זה שהיה ברשותנו; חילקתי את הכיתה לשלושה צוותות-מקלענים, בני שני אנשים כל אחד. סגני היה מזוין ברובה

מקלט BAR, (רובה אבטומטי בראונינג*) הוא כלי-הכיתה בצבא ארה"ב.

ל שא לת ת ר ג ו ל ת - ה ק ר ב

צבא-דונקריק, צבא בעל כושר קרב במשך זמן קצר ביותר. בתירגול הטקטי רואים אמצעי-עורר לסגל הגייסות (קצינים וסמלים), מעין טקטיקת קרב סכמתית, שבעזרתה מיטיבים להרביץ ולהשריש כמה כללי-יסוד של תורת הקרב: „הפתעה — פירושה הצלחה“; „המהירות מביאה לידי הפתעת האויב“; „התקפה בעורף האויב ובאגפו עדיפה מהתקפה חזיתית“ וכיוצא. ההנחה היא, שנוכח ההשפעות הרבות, הקשות והסותרות זו את זו של תנאי שדה-הקרב תקל תירגולת-קרב כזאת את ביצוען של פעולות קרב מסוימות.

כדוגמאות קונקרטיות מביא יאנסן: התקפה אגפית ע"י מחלקה, „טיהורו“ של בית, סריקתה של חורשה לא גדולה, השימוש בסירות-סער על פני נהרות ואגמים, התקפה על תיבת-שדה, אולם המחבר מדגיש, כי לגבי שיטת תירגול זו קיים גם „אבל“ מסוים: — קיימת הסכנה שיראו מתוד זה כמתוד יחיד ומקודש, ותשתלט התפיסה: „לכל בעיה טקטית ימצא התירגול המתאים לה; ומשהוכנה התירגולת — הבעיה נפתרה“. המחבר מזוהר כי המציאות מלאה הפתעות כרימון, ולעולם לא תצייט במלואה לנוסח שגרתי כלשהו. אכן שיטת תירגולת-הקרב עשויה להיות רבת ערך ולהניב פירות-ברכה. אך תנאי-מוקדם הוא, כי נוסף לידיעה מושלמת בצורות הטקטיות השונות וזכולות בתרגולת הקרב, יוכשרו הקצינים והסמלים במידה כזו שיוכלו לסגל את הסכימה, ששיננוה היטב, למציאות הטקטית וחליפותיה בשדה הקרב. ולגבי סגל המפקדים של גייס מילי-ציוני עממי — מעיר סוקר עתונות שויצרי — עלולות להתגלות סכנות מרובות ו: „תירגולת הקרב“ או ב„תרגול הטקטי“ — באם אלה יכפו עליהם התאבנות שבשיגרה.

הצבא ההולנדי, העומד בשלב של בנין-מחדש, מקדיש תשומת לב רבה לשאלות שיטות אימון-הגייסות. באחד הדגליונות האחרונים של „מיליטר ספקטיטור“ פרסם הקפיטן יאנסן מאמר אשר בו הוא מנסה לנתח את התירגול בצבא הבריטי. אכן, בעבר לא היה מתכוין הנזקק למלה „תירגול“ אלא ל„תירגול-סדר“ גרידא — בין לתירגול-סדר-חמוש ובין לבלתי-חמוש. האימרה המקובלת היתה: „יחידת צבא המתרגלת תירגוליה בהקפדה ובדקדוק הרי היא יחידה בעלת משמעת טובה“. אך, הן בצבא הבריטי והן בצבא ההולנדי קיימת הגדרה רחבה ומקפת ביותר למושג התירגול, והיא: „ביצועה המדויק של פעולה מסוימת אשר תוארה מראש לכל פרטיה, או סדרה של פעולות כאלו, הבאות בזו אחר זו“. ועוד: „הדיוק והמהירות בביצוע פעולות אלו הן בים להיות תוצאה של הכשרה מדקדקת, מתודית ורבת צדדים, שאינה דורשת אלא אימרת פיקוד קצרה לשם הפעלתה“. והרי ביסוח תכלית ההכשרה והאימון: „תפקידה של התירגולת לפתח זריזות כזו שכל יחידה וכל פרט יוכלו לבצע באורח אבטומטי, בזמן קצר ככל האפשר, כל פעולה נדרשת“. נוכח מושגים והגדרות אלו מבחין הקפיטן יאנסן, שתי צורות מקבילות של תירגולת. מצד אחד התירגול הטקטי, כגון הצבת מרגמה בעמדת-פעולה, כשנדרש תיאום מדקדק בפעולותיהם של ה„מספרים“ השונים של צוות-המרגמה: היינו לא רק תירגול אישי אלא גם תרגול קיבוצי. מצד שני, התירגול הטקטי שהתפתח במרוצת המלחמה, המושג של תירגול טקטי הופיע לראשונה בתקנון בשם „כושר-שדה“ ו„תירגול-קרב“ שחובר ע"י הגנרל אלכסנדר, שעה שנפל בחל-קו התפקיד הקשה להקים מחדש, משרדי

אוּלְפָנָא מַרְכֻזִית לְסַמְלִים

במדור „מכתביט למערכת“ של „ירחון ה' דגלים“ בצבא ארה"ב אפריל 1947 נתפרסם זהמכתב המעניין המוזכר בה:

הצעתי, היא, איפוא, לכוונן בי"ס לסמלים בדומה לזה של המועמדים לקצינות. יטפח מצויים שם גם המתקנים הדרושים. יטפח נא הקולג' הלאומי למדעי-המלחמה את יבול הגנרלים הבא שלנו. יששירדנא אולמנים אחרים טבחים, כתבניות ונהגי מכוניות-משא. בית-ספר זה יאמן סרג'נטים, סרג'נט-סיס-מחלקתיים ומפקדי-כיתות. חשיבות מרו-בה תהא נודעת לברירה נכונה של תלמידים. ברירה זו תדרוש שיקול דעת מדויק. בית-הספר יורה לתלמידיו היאך תועלת עמדה בודדת או משמרה-חץ, איך אפשר להשמיד מכות יריה אויבת, איך לשגר ל-עולם האמת במהירות גדולה ביותר, אותו צלף מטריד, ואיך לפתור בעיות סקטיות אחרות. סמלים המאומנים יפה צריכים לדעת על בוריים את העיקרים הראשונים; משום כך יש להדריכם במקצועותיהם ביסודיות. ה' תלמיד צריך לדעת לירות בכל כלי-נשק שבטליון חיל-הרגלים משתמש בו. יש ל-למדו, כמו כן, היאך למסור את ידיעותיו ל-אחרים. עליו להתמחות בתירגול סדר מכונס, בתירגול-שדה, בסיוורים ובתצפיות, בקריאת מפות ובענינים יסודיים אחרים. קורס זה ידרוש שלושה עד ארבעה חדשים, אך סבר-רני שתהא בכך למדינתנו השקעה הגונה וכדאית מאין כמותה.

כל מי ששוחחתי עמו בענין זה מודה ש' הרעיון הוא מעשי. אף על פי כן, כפי ש' העיר מאן-דהוא, „הכל מדברים על מזג ה' אויר אלא שאיש איננו עושה משהו בענין זה“. ובאמת, משום-מה אין אנו עושים מש' הו בענין אימון סמלים?

מלחמת העולם השניה היתה „מלחמת-סר' ג'נטים“, כפי שניסחו זאת גנרלים רבים. כלום אי-אפשר, איפוא, לצפות לכך שיעשה איזה מאמץ להקמת מפעל-אימונים גדול, שתכליתו תהיה לשמור על רמתם הגבוהה של הסרג'נטים שלנו? הלוויטנטים שלנו אומ-נו כהלכה בבתי-האולפן המעולים ביותר ל-קצינים בעולם. קצינינו הגבוהים רכשו אף הם הדרכה טובה באותה מידה בבתי-הספר הצבאיים. טוראינו אומנו יפה בקורסים ל-אימון טירונים. אך מה בדבר סמלינו?

הללו התאמנו, ברובם, בעצמם. רגימנטים ודיביזיות מסוימות קיימו בתי-ספר לסמלים משלהם. לעתים תכופות — בהצלחה בולטת כל-יך, שהפתיעו אפילו את סנדקיהם. אף על פי כן גדלדלו, לאחר הקיר-צוף המלחמתי, שורות האנשים המאומנים כהלכה במהירות רבה. ממלאי-מקומם — טי' דונים „ירוקים“, הקורסים לאימון טירוני-הרגלים לא היו מסוגלים למלא את מקומם. אכן, פורענות זו עשתה שמות גם באויבינו. דבר זה היה ניכר בהבדל שבין דיביזיות חיל-הרגלים הגרמני שנתקלנו בהן בנורמנ-דיה, ובין דיביזיות הפולקסגרינדירים שנת-קלנו בהן אחר-יך, שעה שלא נותרה בהן אלא שארית הסמלים המאומנים.

עתה, לאחר שצבאנו הסדיר פותח והולך, וחזור שוב לממדיו הצנועים למדי, חשוב עוד יותר מתמיד שהסמלים יהיו מאומכים יפה. אם נצטרך לאמן בכל שנה מיליון חיילים בני י"ח מן ההכרח הוא, לאמתו של דבר, שהסמל המגוייס יעשה את מלאכתו קב ונקי.